

minister, da han havde Ordet, udtalte, at det var et Punkt, der burde tages under nærmere Overvejelse.

Inden jeg slutter, kan jeg ikke undlade at omtale med et Par Ord § 12. Jeg finder, at den Erstatning, der her er Tale om at give Købstadkommunerne, er lovlig høj. Der har været fremsat forskellige Opfattelser om, hvem der vil komme til at betale de med Kødkontrollen forbundne Omkostninger, og hvem der hidtil har betalt dem. De ærede Medlemmer for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg) og Aalborg Amts 2den Valgkreds (N. Christensen) hævdede i Gaar, at det var Konsumenterne, som maatte betale de med Kødkontrollen forbundne Omkostninger, og jeg er tilbøjelig til at give de to ærede Medlemmer Ret. Men saa meget mindre Grund finder jeg, der vil være til at yde Erstatning, thi for Fremtiden ville Omkostningerne i alt Fald for en stor Del blive udredede dels af Statskassen dels af Andelsslagterierne og ville saaledes ikke falde vedkommende Byers Beboere til Byrde. Der staar i Begyndelsen af § 13: „For saa vidt Kommunalbestyrelsen i en Købstad, i hvilken der forinden denne Lovs Ikrafttræden er indrettet offentligt Slagtehus og indført Slagtevang, for Landbrugsministeren godtgør, at der ved nærværende Lovs Bestemmelser er paaført den Tab, bliver der af Statskassen at udrede en aarlig Erstatning herfor til Købstaden“. Jeg tror nu, det vil være ret vanskeligt at paavise, at Kommunens Beboere som Helhed ville lide Tab. Det vil tværtimod vistnok blive til Gavn for den, men derimod vil det nok kunne paavises, at der vil blive Tab for Kommunernes Kasse. Det fremgaar jo af medfølgende Bilag, at de offentlige Slagtehus have været ret gode Aktiver for vedkommende Kommuner, og det turde være, at netop Udsigten til, at de kunde blive saadanne indbringende Aktiver, har bidraget til, at de blev oprettede. Det viser sig, at de give et ganske pænt Overskud. Man har simpelthen af Kommunens Beboere udskrevet en indirekte Skat, der i Lighed med de fleste andre indirekte Skatter falder med den tunge Ende nedad. Man har udskrevet den ikke alene for at dække de Udgifter, man har haft ved de offentlige Slagtehus, men man har udskrevet en yderligere Skat, der kunde give et klækkeligt Overskud. Selv om nu den Skat paa Kommunens Beboere delvis skulde falde væk, saa at Kommunalbestyrelsen af den Grund muligvis med en Ubetydelighed kommer til at forhøje Skatteprocenten, vil

det ikke komme til at gaa ud over Kommunens Beboere i Almindelighed. Tværtimod, de fleste af dem ville faa rigeligt Ækvivalent, idet de fritages for at tage Del i de Udgifter, som forarsages ved Kødindførselen fra Slagterier, som ligge uden for Byen. Det vil kun blive de enkelte større Skatteydere, det vil komme til at gaa ud over, og det finder jeg i og for sig ikke saa urimeligt og uheldigt. Endelig maa man, naar man skal til at beregne en Erstatning, huske paa, at ikke alene Bygningerne, men selve Grundene repræsenterer en temmelig stor Værdi. Det ses af det medfølgende Bilag, at Grundene repræsenterer fra $\frac{1}{6}$ til $\frac{1}{3}$ af den samlede Værdi. Denne Værdi vil altid være til Stede og er rimeligvis ikke forringet i Aarenes Løb.

Som sagt den Erstatning, som der her er Tale om, er temmelig høj, men jeg finder dog, at der er et forsonende Element i den Slutningsparagraf, som er tilføjet, og i de Slutningsbemærkninger, som findes i § 16. Den højtærede Minister har jo her resolut sagt, at saafremt Lovens Revision ikke var tilendebragt inden 1905—6, bortfalder de Bestemmelser, som der her er Tale om. Det er altsaa ikke givet, at de bortfalde, men Sandsynligheden derfor er temmelig stor, og det er jo ogsaa muligt, at man er nødt til under de forhaandenværende Omstændigheder at give en Erstatning, men jeg synes som sagt, at den er lovlig høj, og det var ønskeligt om den kunde beskæres en Del. Jeg finder for øvrigt, hvad der ogsaa er blevet udtalt i Gaar, at der her er blevet forelagt et udmærket Grundlag, og jeg kan i Hovedprincipperne tiltræde Lovforslaget. Jeg haaber, at det gennem Forhandlingerne i Udvalget og paa Forslagets videre Vej her i Rigsdagen maa kunne lykkes os at faa en Lov, der vil være en Støtte for Salget af vore Produkter ikke alene i Udlandet men ogsaa i Hjemlandet, og som kan yde Konsumenterne ikke blot ude men ogsaa hjemme en fuldt betryggende Garanti.

Scavenius: Den højtærede Minister udtalte i Tilslutning til en æret Taler, der i Gaar havde Ordet, at han haabede, at denne Sag ikke vilde sætte Lidenskaberne for meget i Bevægelse, at man maatte tage ganske sagligt paa den. Jeg kan for saa vidt slutte mig til dette Haab, som man jo i det hele taget ikke maa lade Lidenskaberne løbe af med sig. Men alligevel kan jeg jo ikke nægte, at Lovforslaget giver Anledning til Betragtninger, som